

kunde foregaa uden Fare for de vejfarende. Det er jo et dristigt Ord at benytte, for naar jeg spadserer ud paa Vejen, er jeg saa sikker paa, at der ingen Fare er for det ærede Medlems Hestekøretøj, selv om han selv sidder paa Bukken og har Tømmerne? En saadan Sikkerhed har man overhovedet ikke. Man kan ikke faa Forholdene ordnede saaledes, at det er ganske uden Fare at passere en Vej. Der kan være Fare baade for Ryttere og Køretøjer, ikke at tale om vejfarende Bøller. Over for disse have vi ganske vist en særlig Lov, men en saadan have vi ikke over for dem, der køre med unge, utilkørte Heste. Det ærede Medlem for Ruds-Vedby (Jørgensen) talte ogsaa med den for Landboere ejendommelige Sikkerhed, naar der er Tale om Dyrs Benyttelse, om, at han ikke vilde lade mig være Dommer over, hvorvidt en Mand var en dygtig Kusk eller ikke, og han gjorde det, naagtet han ikke ved, hvilket Kendskab jeg har til Kørsel og Heste. Jeg tror dog, at jeg har betydelig mere Kendskab til Heste og til Kørsel end mange, der betegne sig som Landmænd, og som køre Heste, fordi de mene, at enhver, der er født paa Landet, kan køre Heste, skønt de maaske aldrig have tænkt over, hvorfor man behandler Heste, som de skulle behandles. Men vi have, som sagt, ikke nogen Sikkerhed, og en absolut Sikkerhed kan selvfølgelig ikke skaffes med Hensyn til disse Køretøjer. Vi kunne skaffe os saadanne visse overkommelige Regler, men jeg mener, at det er overdrevent at vedtage et Opus som det her foreliggende vedrørende Automobiler, thi det bliver derefter næsten nødvendigt, at enhver Automobilist maa tage Eksamen i disse Lovbestemmelser og have dem i Hukommelsen ved enhver given Lejlighed. Jeg synes, at alle Bestemmelserne maatte kunne sammenfattes til nogle klare, overskuelige Bestemmelser om, hvad der er nødvendigt. Naar man f. Eks. siger i § 15, at Føreren af et Automobil er pligtig til før Kørselen at overbevise sig om, at Bremsen osv. virke godt, saa er det en udmærket god Leveregel, men den har ikke noget at gøre i en Lov. Kan man nemlig straffe Føreren, hvis han ikke har gjort det? Og kan man ikke det, er der ingen Grund til at indsætte denne Bestemmelse i Loven. Enhver fornuftig Mand vil selvfølgelig gøre det, ligesom enhver fornuftig Mand, inden han kører ud med et Køretøj, vil overbevise sig om, at Hestene ere seledede ordentlig ind, at Hjulene sidde ordentlig fast, og at

han i det hele taget kan køre ud uden Fare. At sætte slige udtrykkelige Bestemmelser ind i en Lov om Automobiler finder jeg aldeles overflødig, og de ville kun gøre det ulideligt at benytte disse Befordringsmidler.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal blot gøre nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgekreds (J. Jensen) udtalte. Jeg vil gerne gentage over for det ærede Medlem, at jeg selvfølgelig er meget villig til at forhandle med det kommende Udvalg om alle Enkeltheder i Lovforslaget. Men jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at han tager noget fejl, naar han opfatter det saaledes, at mit Ønske blot er at faa nogle Regler om Kørehastigheden, Indretningen osv. Det, der er mit Ønske, er at faa saadanne Regler, at de betrygge andre Folks Frihed til ubeskadiget at færdes paa Landevejene, og i saa Henseende staaer det ærede Medlems Opfattelse meget langt fra min, hvilket allerbedst kan bevises derved, at det ærede Medlem mener, at en Vej er bred nok til Automobilkørsel, naar den blot er saa bred, at 2 Vogne kunne komme forbi hinanden; det vil jo sige enhver Vej, hvorpaa der overhovedet kan færdes Vogne. Jeg har den Opfattelse, at Automobilkørsel er for andre vejfarende en saa vanskelig, farlig og betænkelig Ting, at man for at tillade Automobilkørsel paa en Vej maa have den saa bred, at der er rimeligt og tilstrækkeligt Rum for andre vejfarende til at vige til Side, naar de skulle forbi et Automobil, og det vil ikke kunne lade sig gøre paa en Vej, der kun er saa bred, at to Vogne kunne passere hinanden.

Til Slut maa jeg sige, at naar det ærede Medlem mener, at man her i Kjøbenhavn vil blive velsignet med en Politivedtægt om Automobilkørsel, skønt man ikke fra nogen Side ønsker det, saa er det en Fejltagelse. Denne Sag er begyndt med, at der fra Politidirektøren er fremkommet Krav om et Tillæg til Politivedtægten vedrørende Automobilkørsel, ganske vist ikke just det Tillæg, som er sendt fra Justitsministeriet, men dog Kravet om at faa et Tillæg til Vedtægten om Automobilkørsel. Nu mener det ærede Medlem, at jeg, uanset at jeg her har forelagt et Forslag, hvorefter Farten i Kjøbenhavn skulde sættes til 1½ Mil, skulde kunne gaa hen uden videre og foregribe de Bestemmelser, der maatte blive tagne her i Rigsdagen, ved at sætte Farten højere op i Kjøben-